

for Veile Amts 3die Valgtreds (Th. Nielsen) har udtalt, at dersom det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds fik et saadant Flertal, vilde han nok være Mand for selv at slaa det i Stykker. Til Slutningen vil jeg sige, at min Hovedargumentation imod dette Forslag er den, at de Hovedprinciper, man fik nedlagt i Hærløven af 1867, er man gaet ikke saa lidt bort fra her. (Berg: Hvorved da?) Det ærede Medlem vil nok tillade mig at begrunde det. Jeg saldt ikke det ærede Medlem i Ordet, men forsvrigt vil jeg sige til det ærede Medlem, at han forstyrrer mig ikke. Jeg skal nok begrunde det. De Hovedprinciper, der ere nedlagte i Hærløven af 1867, vare at gaa noget bort fra den staaende Hær og gaa noget mere til det, man kalder en Folkehær. Jeg skal sige til det ærede Medlem, at vi ere en lille Stat, og det kan ikke nytte, hoormeget man endtaler om eller henviser til Exempler fra større Stater, thi de Exempler, man henter fra de større Stater, passe ikke her. Det, man skal tage Hensyn til her, det, hvorpaa man skal lægge Hovedvægten, er at gjøre Folket begribeligt, at, dersom man vil leve sit eget Liv, er det nødvendigt for os saavidt muligt at værgе os selv. Men hele den Tankegang, der gaar herigennem, er ikke hentet fra disse Principer, den er hentet fra noget helt andet, den er hentet, jeg havde nær sagt, fra Soldaterprincipet. Man hører stadig Tale om Kasernering, det har man ogsaa talt om hos os iaar, og det har man næsten allevegne. Naar man ser Skrifter fra Militære, hører man stadig Tale om lang Garnisonstjeneste, for at Soldaten derved kan komme til at forstaa, at han er Soldat. Det tror jeg, er meget uheldigt efter vore Forhold, thi jeg har den Frygt, at den næste Krig, vi komme i, vil maaske, desværre for os, blive et Hovedslag, om vi skulle bestaa som Folk, eller ikke. Derfor er det, jeg siger: Stulle vi enes om Noget, lad os saa enes om, at det bliver en Hær, hvormed de Militære kunne finde sig nogenlunde tilfredse. Jeg bebrejder ikke de Militære en Smule, fordi jeg siger, at de Militære kunne ikke se paa Sagen fra et andet Synspunkt, havde jeg nær sat, end: det militære, men naar vi skulle have Noget gennemført, lad os da søge at faae det gennemført paa en saadan Maade, at de Militære kunne blive nogenlunde tilfredse dermed og Befolkningen ogsaa, men skulle vi have det ærede Medlems Forslag vedtaget, saa veed jeg næsten ikke, hvem der skal være tilfredse dermed. De Militære kunne ikke være tilfredse med det ærede Medlems Forslag, og vi ere ikke tilfredse dermed. (Berg: Det er de Herrer eget Forslag.) Det er ikke vort Forslag, vi have andre Forslag. Jeg skal ikke her indlade mig paa at indbegaa det ærede Medlem; hvis han engang vil møde mig i Valgtredsen, skal jeg nok tale med ham derom, jeg vil ikke nu trætte Thinget dermed, men hele Thinget veed godt, hvis Forslag

det er. Man kan ogsaa sige, at det er Hærens Forslag, fordi Hære til Synende og sidst har stemt for det, men alle Mennesker vide, at det er det ærede Medlems Forslag. Jeg skal ikke videre strides derom med det ærede Medlem, men jeg vil kun sige, at jeg vilde i højeste Grad beklage, om vi paa dette Tidspunkt, hvor Alle omtrent ere fiede af at være i Rigsdagen, skulde faae denne Sag henvist til Fællesudvalg, og den skulde faae en saadan Ende, at baade de Militære og hele Folket skulde beklage, hvad der var sket. Mere skal jeg ikke sige.

Berg: Jeg vil spørge det ærede Medlem, hvilket Forslag har da jeg og mine Venner faaet indført i det Endringsforslag, der her foreligger, og som sidst blev vedtaget ved 3die Behandling, som i sit Hovedprincip var afvigende fra Hærløven af 1867, vil det ærede Medlem ikke oplyse mig om det? Vil det ærede Medlem ikke dernæst oplyse mig, om alle de øvrige Paragrafer i denne Lov ikke ere hans Forslag, med Undtagelse af de to Punkter, jeg nævnte, Garnisonstjenesten for Fodfolket og Uddannelse af Sekondlieutenanterne ved Afdelingerne istedetfor i yngste Klasse af Officersskolen; men disse to Punkter afvige ikke fra Principerne i Hærløven af 1867, tværtimod. Det, at sammendrage Sekondlieutenantseleverne til en Del af Officersskolen, er snarere en Koncetrering, som er imod Militærprincipet, end det at udanne dem ved de forskjellige Afdelinger i de Kredse, hvor de høre hjemme, og selve Garnisonsspørgsmaalet er billigere og lempeligere end det, der staaer i Hærløven af 1867. Jeg siger: Kunne vi naae f. Ex. nogen Indskrænkning af de 100 Mand pr. Bataillon ved Eftergivenhed paa andre Punkter, hvor vi ere nøbte til at vise Eftergivenhed, skal det være mig hjært. Det kan ikke naas derved, at de ærede Medlemmer forhindre Forslagets Forhandling, men hvis det mulig kunde naas, skal jeg være med dertil. Det er imidlertid ikke for mig det Afgjørende, om der ligger et Par Eneſte Mand paa 22—23 Nav et Par Maaneder mere eller mindre i Garnisonstjeneste, men det Væsentlige er det, som jeg vil spørge det ærede Medlem om, nemlig hvilke Paragrafer i denne Lov fravige nogen Hovedgrundsetning i Loven af 1867, og er det ærede Medlem ikke Medforslagsstiller af dem eller har i alt Fald været med til at anbefale dem til Thinget ved sin Indstilling til 2den Behandling? De Herrer maa ikke slippe saa let fra deres Stilling her ved den uheldige, urigtige og inkonsekvente Stilling, som de kom til at indtage ved 3die Behandling, hvor de kom til at træde op imod et Lovforslag og betegne det paa den Maade, de gjorde, uagtet de selv ved deres Indstilling i Et og Alt fra Først til Sidst havde givet det hele Hovedkarakteren, idet de havde været med til at indstille alle Hovedpunkterne i omtrent 120 Afstemninger.